

Chap 73: Võ lễ

....

Sau khi xuất tinh ra sàn, bỗng tâm trạng Minh chuyển biến thay đổi chóng mặt, anh cảm giác như phát điên khi thấy vợ mình ngồi trên người lão Phú mãi không chịu xuống, nhìn cái cách mà cô ấy “hưởng thụ” cùng lão khiến Minh đau đớn tột cùng, anh đau vì mình không làm tròn trách nhiệm của một người chồng, không có khả năng khiến vợ lên đỉnh đến mức đó, cô ấy không hạnh phúc khi ở với mình thì làm sao hôn nhân này kéo dài mãi được... Minh lo lắng sợ mất vợ khi thấy một loạt phản ứng vừa rồi của Thảo, những cơn ghen, lòng đố kỵ ích kỷ đã nổi lên trong Minh, nhìn lão Phú hôn môi Thảo mà anh không thể chịu được nữa, lúc này đã hết hưng phấn anh mới phát điên, Minh mang tất cả uất hận chạy sang phòng đó và đập cửa “RUỖNH” một cái, chiếc bản lề cửa bay hẳn ra ngoài leng keng rơi dưới đất. Anh gồng tay đập vào công tắc điện ở cửa một cái “ẦM” đèn trong phòng sáng bùng.

-Á!!! ANH!!! –Thảo và lão Phú đang ôm nhau thì giật mình quay ra nhìn thấy Minh như con quái vật đứng lừng lững ở cửa. Minh nghiêng răng cau mày nhìn vợ mình đang ngồi trên người lão Phú, hai người trần truồng không một mảnh vải che thân. Nhìn cơ thể trắng nõn nà của vợ mình cùng với lão Phú gầy gò đen nhẻm khiến anh càng thấy uất hận, tại sao chứ... tại sao vợ mình lại đồng ý cho lão ta làm việc này, sao cô ấy lại lén lút làm những chuyện này với một lão già xấu xí như vậy chứ? Minh thở hồng hộc như một con lợn rừng chuẩn bị lao vào kẻ thù.

Nhìn thấy Minh, Thảo vội vàng đứng dậy rút con chim khủng của bác Phú ra khỏi bướm mình, còn lão Phú lao người xuống đất run rẩy quỳ xuống dập đầu. Minh gầm lên, anh uất hận người vợ xinh đẹp của mình. Anh không để ý lão Phú, anh lao tới chỗ Thảo cầm một chân lên kéo nàng ngã ra giường. Á!!! Anh làm gì đấy! em xin lỗi mà!!! huhu –Thảo sợ hãi khóc lóc van xin, hai bàn tay bám vào ga đệm khiến nó nhúm lại. Minh nhìn vào âm đạo hồng hào của vợ, anh mở to mắt hoang mang khi thấy lỗ âm đạo đã bị lão Phú đục rộng ra rồi. Đau đớn Minh trừng mắt nhìn vợ mình, gương mặt tiều tụy nhưng rất đôi xinh đẹp, đôi mắt mở to sợ hãi... Minh nghiêng rãnh, nước mắt anh chảy xuống má, hai lỗ mũi sục sục. Âm đạo vợ anh mặc dù đang co lại nhưng lỗ to thế kia chắc hẳn lão Phú và vợ anh đã có những giây phút sung sướng đến chết ngất mà anh không bao giờ được cảm nhận... Vợ anh sẽ mê lão ta mất. Trong giây phút ngắn ngủi Minh đã rất lo lắng đến việc vợ mình không còn yêu mình nữa mà chuyển qua mê một lão Phú... Thực sự quá nhục nhã mà...

-Cậu Minh... xin đừng làm vậy, lỗi của tôi... -Thấy Thảo bị Minh kéo chân, lão Phú quỳ đến bám vào tay Minh, đang trong cơn tức giận, Minh hất tay lão Phú và quay lại bạt tai lão Phú một phát trời giáng “BÓP!”

-Hợ!!! –Lão Phú bay ra giữa phòng, hai chiếc răng lão bay ra ngoài, mồm chảy be bét máu nhưng vẫn cố ngồi dậy và chấp hai tay van xin Minh.

-Minh! Xin cháu rủ lòng thương! Xin cháu!!! –Giọng lão Phú run lẩy bẩy, mồm và đuôi lông mày bạc của lão chảy rất nhiều máu.

-Mẹ kiếp! chết tiệt! –Mắt Minh long sòng sọc lao tới lão Phú.

-ANH! Đừng!!! anh đừng đánh nữa! bác ấy chết anh sẽ đi tù đó! Huhu –Thảo lao xuống sàn, mặc cho cơ thể đang trần truồng, nàng kéo tay Minh và ngăn anh lại. Thấy vợ mình bệnh lão Phú khiến Minh càng uất hận đến phát điên, anh nghiêng rãnh, nhắm mắt ngửa cổ lên trần nhà hít một hơi thật sâu.

-Em... có bỏ tay ra không HẢ???? –Minh gầm lên, hất tay Thảo và đâm lão Phú một cái vào mặt, bàn tay to lớn của Minh đâm rất lực khiến lão Phú ngã ra sàn nhà và bất động, mặt lão be bét máu, hàm răng cửa của lão vốn đã lung lay sau khi bị Minh đâm thì gãy không còn chiếc nào.

-Anh Minh!!! Đừng đánh nữa!!! em xin anh mà!!! anh không sợ đi tù sao? –Thảo khóc, nàng ôm tay Minh ép bộ ngực to vào đó... Minh nhìn xuống vợ, anh gồng lên rút tay ra vì cảm thấy không muốn đụng vào người vợ lúc này, cơ thể đó khiến anh thấy uất hận đến tận cùng.

-Hu hu... -Thảo ngồi khóc, lúc này nàng mới thấy bác Phú nằm im dưới đất không dậy được, Thảo bắt đầu lo lắng sợ bác Phú đã chết, nàng bò đến và lay vào đôi vai gầy gò của bác Phú.

-Bác Phú! Bác Phú ơi!!! –Thảo vừa lay vừa quay lại nhìn Minh lo lắng, nàng sợ nếu như bác Phú bị sao chồng nàng sẽ phải đối diện với pháp luật, nàng rất lo cho Minh nhưng nào ngờ hành động của nàng lại vô tình làm Minh hiểu lầm.

-Anh Minh!!! –Thảo nhúu đôi lông mày lại nhìn chồng. Minh đứng thờ, hai bàn tay vẫn nắm chặt, anh nhìn vợ mình và lão Phú nước mắt anh chảy ra... Minh khóc, trong lòng anh nghĩ quần đũ thứ... trông cô ấy còn lo cho lão Phú hơn cả anh, mồm Minh mấp máy như muốn òa khóc nhưng nhin lại, mắt anh trùng xuống, anh đứng im ở giữa nhà nhìn Thảo lo lắng cho lão Phú. Đáng nhẽ ra lúc này cô ấy phải mặc kệ lão mà đến giải thích với anh chứ, tại sao lại vậy?... cô ấy phải lo cho mình nhiều hơn chứ, cô ấy là vợ mình cơ mà... Minh càng nghĩ nỗi uất hận càng lớn dần.

-Anh Minh!!! Hu hu!! Đưa bác Phú đi viện đi! Anh!!! Huhu.... –Thảo khóc, nàng rất sợ nếu như bác Phú chết vì cú đấm lúc nãy của Minh rất mạnh, bác ấy lại già yếu rồi, nếu không đưa đến bệnh viện lỡ như bác ấy chết thật chồng nàng sẽ đi tù, đó là điều Thảo lo lắng nhất lúc này, nhưng Minh đâu hiểu, anh vẫn cứ nghĩ vợ đang quan tâm đến lão Phú.

Tức giận như một đứa trẻ mới lớn. Minh thả lỏng người... mặt anh trùng xuống, trong lòng râm ran đau đớn như hàng ngàn mũi dao đang đâm lĩa chia vào tim... Tại sao vợ mình vẫn cứ ngồi cạnh lão Phú và lo cho lão chứ... trái tim Minh thất lại... anh cảm giác như Thảo đã không còn quan tâm đến anh nữa... *“được rồi... tôi sẽ là người rút lui... để cho hai người hạnh phúc...”* Nghĩ quần, Minh lững thững bước ra khỏi phòng, hai tay anh thả lỏng, gương mặt Minh như thể đang ở tận cùng của nỗi đau và thất vọng, anh cảm thấy lạc lõng trong chính ngôi nhà của mình... nghĩ vợ sẽ không còn yêu anh như trước nữa anh từ từ đi đến cửa lối ra ban công.

-Bác Phú! Bác Phú ơi!!! –Thảo sờ mũi bác Phú xem bác còn thở không và không ngừng lay người... phải một lúc lão Phú mới ờ ợ khẽ mở mắt, lão ôm mồm ho vài cái máu bắn tung tóe ra sàn. Thấy vậy Thảo đỡ lo hơn hẳn và vội vàng mặc lại đồ.

-Bác có sao không ạ? –Thảo nhúu lông mày lo lắng vì bác Phú chảy nhiều máu quá.

-Khụ khụ... bác... không sao... ợ.... Đau quá... -Lão Phú ôm mồm, Thảo lúc này mới nhận ra Minh đã ra ngoài từ nãy mà không có âm thanh gì, bỗng nàng cảm thấy lo lắng, Thảo vội chạy ra ngoài phòng khách bật điện.

-ANH MINH!!! –Thảo hoảng hốt khi thấy Minh đang đứng trên lan can ngoài ban công. Không suy nghĩ Thảo chạy tới rất nhanh, nàng ôm vào hông Minh và kéo xuống, cả hai người ngã ra sàn ban công.

-Em bỏ anh ra! –Minh ngồi dậy, thấy thế Thảo vùng lên ôm trằm lấy Minh.

-Huhu! Anh bị điên à? sao anh làm thế? huhu... -Thảo vừa khóc vừa ôm chặt chồng.

-Bỏ anh ra!!! –Tay Minh run run nắm vào tay vợ yếu ớt đẩy ra, thực ra anh cũng rất sợ và không có gan tự tử.

-Không!!! –Thảo ôm chặt Minh, cả nàng và chồng vùng vằng ngã cả ra sàn.

-Em đâu cần quan tâm đến anh, vào mà quan tâm lão già kia kìa! –Minh tức giận nói.

-Không phải... em sợ bác ấy làm sao anh sẽ bị đi tù mà... huhu... -Thảo khóc nức nở ôm chồng, hóa ra vì điều đó mà anh ấy định tự tử sao... Minh run người, thấy vợ ôm chặt mình, cảm thấy

được sự quyết đoán mạnh mẽ của vợ, sự yêu thương từ cái ôm càng khiến Minh thấy đau lòng... bỗng anh không chịu được mà nước mắt tuôn trào...

-Em mặc kệ anh... hừ hừ... em bỏ anh ra.... Bây giờ em còn yêu anh đâu... anh sống để làm gì cơ chứ!! hừ hừ... -Minh vừa nói vừa khóc như đứa trẻ, như thể mọi năng lượng tức giận của anh đã biến thành sự tủi thân và bắt đầu khóc thành tiếng.

-Anh hâm à! huhu...Sao anh lại nói... những câu vô tình đó chứ.... huhu... -Thảo vừa nức vừa khóc.

-Thế sao?... thế sao em đối xử với anh như vậy HẢ? huhu... -Minh vẫn khóc, trông một người đàn ông khóc thật khó coi, nhưng chắc chắn anh ta đã phải nín nhịn quá nhiều, nỗi đau quá lớn rồi mới ra nông nỗi này.

-Anh nghe em giải thích được không? Huhu em xin lỗi mà... anh mà nhảy em sẽ nhảy theo đó huhu...

Minh cắn chặt môi để không khóc thành tiếng nhưng không được, cảm xúc này mạnh mẽ quá, nó khiến anh không kiềm chế được, Minh đau lòng vì tại sao mình lại khiến cô ấy phải lo lắng đến thế chứ... thật là một hành động dại dột. Cô ấy sẽ tự tử cùng mình sao? Làm sao Minh có thể chấp nhận được hiện thực đó... Chưa bao giờ Minh nghĩ đến việc nếu Thảo không còn nữa anh sẽ sống thế nào... và vừa rồi một hiện thực tàn khốc vụt qua tâm trí anh khi anh và vợ cùng nhảy xuống... không dám nghĩ đến điều đó... Minh run rẩy vì sợ hãi.

-Huhu Thảo ơi!!! huhu anh sợ mất em lắm!!! huhu hờ hờ... em có còn yêu anh không? Huhu... -Bất lực, cảm xúc dồn nén, sự sợ hãi và tủi thân đã khiến Minh phải khóc rất nhiều, chưa bao giờ Thảo thấy Minh yếu đuối đến vậy... tâm trạng anh ấy cứ thay đổi liên tục, chắc hẳn anh ấy khó chịu lắm... Thảo khóc cùng Minh, nàng và chồng ôm chặt nhau nằm ngoài ban công... có lẽ nàng sẽ không thể dấu chồng về chuyện của bác Phú nữa rồi... nàng đã làm Minh tổn thương quá nhiều.

-Hic... hic... em yêu anh mà... anh đừng như vậy nữa... em không thể sống thiếu anh đâu... anh đừng suy nghĩ nữa... hu hu... -Thảo không biết phải an ủi Minh thế nào.

-Huhu... hừ hừ... -Minh sụt sịt gằm gừ trong cổ họng, anh nằm một lúc lấy lại bình tĩnh và gương mặt.

-Không! Anh phải hứa không được làm gì dại dột em mới buông tay... -Mặc dù mỏi tay nhưng Thảo vẫn cố ôm chồng.

-Ừ! anh hứa! vào nhà ngồi chúng ta cần nói chuyện! sụt sịt -Nghe thấy vậy Thảo mới bỏ tay ra, cả hai vợ chồng ngồi dậy và bước vào nhà.

Minh ngồi ở ghế, hai mắt đỏ hoe, hai tay chống vào đầu gối nhìn lão Phú lò dò bước ra khỏi cửa, trông lão te tua thực sự, mặt vừa sưng vừa rớm máu. Thảo nhú lông mày lại thương bác Phú nhưng không dám giúp bác ấy nữa. Thảo liếc nhìn Minh, ngày trước thì muốn chồng ghen một chút cho có gia vị cuộc sống, nhưng đâu ngờ khi Minh ghen thực sự nó lại đáng sợ thế này.

-Ông vào phòng vệ sinh rửa qua mặt đi rồi ra đây nói chuyện! –Minh cau mày chỉ tay về phía lão Phú. Là thằng đàn ông, anh đã lấy lại bình tĩnh sau cơn điên của mình.

-Bác... nghĩ... bác bị rách mắt rồi... -Lão Phú ôm mặt, máu vẫn chảy xuống tay. Thảo thở mạnh lo lắng, nàng muốn giúp bác Phú lắm nhưng không dám.

-Thảo vào lấy cho lão này cái khăn mặt, nói chuyện xong lão thích đi đâu thì đi! –Minh trừng mắt dứt khoát nói khiến lão Phú không dám trái lời, lão quỳ xuống sàn nhà run rẩy. Thảo cũng đứng dậy vào phòng vệ sinh và lấy khăn mặt cho bác Phú.

-Nào! Bây giờ lão ngồi lên ghế đằng hoàng, tôi sẽ hỏi và hai người trả lời! –Minh tròn mắt nói khiến cả Thảo và lão Phú đều sợ.

-Không! Không! Bác... quỳ dưới đất thôi... -Lão Phú run rẩy cầm cái khăn mặt màu đen vừa thấm máu vừa nói. Thảo thì nhắm mắt lại không dám nhìn bác Phú hay chồng mình, nàng ngồi thẳng lưng hai tay đan vào nhau bối rối.

-Đây là lần thứ mấy rồi? –Minh nhìn vợ rồi lườm sang lão Phú.

-Em... xin lỗi... -Thảo mếu ròi bắt đầu khóc.

-Anh hỏi em lần này lần thứ mấy em với lão Phú làm tình? Trả lời anh mau! –Minh đã không còn trách vợ, nhưng lúc này anh như một người anh nghiêm khắc tra hỏi em mình.

-Em... hu hu...-Thảo sợ không dám nói.

-Lão Phú! Nói! Lần thứ mấy rồi? –Minh trừng mắt nhìn qua lão Phú.

-Xin cậu tha cho! Lỗi là tại tôi... tại tôi... trước đó... cậu cho tôi động vào người cháu Thảo... tôi thực sự không nhịn được nên là... tôi xin thề đây là lần đầu tiên! –Lão Phú lấp bắp.

-Hừ! Lần đầu tiên cơ à! Huh! Ông già rồi cũng phải để người ta nể chứ ông Phú! –Minh không nói nhiều, anh rút điện thoại ra và bật đoạn clip lúc nãy cho lão Phú và Thảo xem, âm thanh rất rõ ràng, khiến Thảo và lão Phú không thể cãi được, vì trong clip hai người có nói về việc giúp nhau và làm chuyện đó... mặc dù không nói rõ nhưng nó cũng đủ bằng chứng để cả hai không cãi được.

-MẤY LẦN??? RUỖNH! –Minh đập bàn hét lớn.

-Bốn... lần... -Thảo nhắm mắt nói, nước mắt nàng chảy thành dòng, hai tay run vì sợ hãi. Minh nghe xong cũng sững người lại, anh mở to mắt nhìn vợ rồi lắc đầu...

-Thế lần đầu ở đâu? Kể từng lần cho anh nghe! Nhanh nhanh! Không khóc lóc gì hết! người khóc là tôi mới đúng này! –Minh đập vào ngực và nhìn hai người trước mặt mình. Lão Phú cúi gầm mặt không dám nhìn Minh.

-Hic... lần đầu... ở trong hang... đột đi Hòa Bình... -Thảo bậm môi lại xấu hổ. Minh trợn mắt lên khi nghe thấy điều đó, vì bị cuckold nên trong lòng anh nổi cơn hưng phấn kèm sự tức giận.

-Hóa ra là vậy... chết tiệt thật... lão Phú! Lão đúng là con cáo già mà! tôi đáng nhẽ không nên tin lão thì hơn! –Minh cau mày nhìn lão Phú, anh nghĩ mình thật ngu ngốc khi có thể tin một người xa lạ, đã vậy lão ta cũng chỉ là một kẻ không có xuất thân tốt đẹp gì. Minh ôm mặt mình và lắc đầu thất vọng.

-Lần hai... lúc anh đi làm... ở trong phòng đó... lần ba... là lần... anh muốn nhìn thấy em ngồi lên... bác Phú... Em... xin lỗi... -Thảo lại bậm môi khóc.

-Mẹ... cái lần ngồi lên bác Phú đó... tại sao? hai người làm lúc nào? –Minh mở to mắt, tại sao lại là lúc đó, Minh tò mò tìm đập loạn nhịp.

-Lúc... anh ra ngoài gặp bố Vũ....

-Địt mẹ! được!! được lắm!!! –Minh đập tay vào ghế, vò đầu bứt tai, bốn cái sừng to dùng cắm vào đầu, anh không ngờ mình có một ngày nhục nhã thế này. Minh đứng dậy đi đi lại lại, anh nghiêng răng, vuốt mặt rồi lấy một hơi dài để tự giúp mình bình tĩnh hơn. Anh nghĩ lại tất cả những lần đó, thực sự không thể ngờ được mà... cơ thể anh nóng dần lên, cảm xúc lúc này thật lẫn lộn, sao vừa thấy điên vừa thấy hưng phấn vậy... Thật là điên rồ...

-Cậu Minh... xin cho tôi nói điều này được không? –Lão Phú nhìn Minh rồi lại cúi mặt xuống.

-NÓI! Còn gì nói nốt đi! Hôm nay thẳng này sốc quá đủ rồi! NÓI! –Minh cau mày nghiêng răng nhìn lão Phú.

-Tôi... tôi biết mình may mắn... nên mới được cậu ưu ái... đây rõ ràng là lỗi của tôi... khi tôi nhiều lần xin cháu Thảo chuyện đó... cháu Thảo cũng vì thương tôi... nên... -Lão Phú áp úng không nói thành lời, Minh chống nạnh, há mồm cười một điệu cười cay đắng, nước mắt rơm rớm nhìn vợ mình.

-Như cậu biết đấy... tôi và cháu Thảo cũng đã tâm sự... chuyện của gia đình cậu... tôi thấy thương cháu Thảo, cậu có thấy mình quá vô tâm với vợ không? –Lão Phú nói xong câu này thì Minh nở mũi trợn mắt nhìn lão Phú. Lão Phú đã lấy hết can đảm nói ra câu đó, như thể cá chết lưới rách không còn gì để mất nữa, lão sẽ đứng lên vì Thảo nói một lần để cho Minh hiểu.

-Bác... đừng nói nữa... -Thảo can ngăn bác Phú.

-Thanh xuân của Thảo sẽ trôi qua rất nhanh... vợ cậu sẽ chết dần chết mòn... vì cậu... -Lão Phú nói xong câu này thì... “VEO!!!!” một chiếc cốc thủy tinh bay vụt qua mặt lão Phú đập vào tường vỡ “CHOANG” một cái khiến lão Phú co rúm người lại.

-Ông thì biết cái đeo gì về nhà tôi! Ông đeo có tư cách nói điều này ở đây! –Minh thở mạnh, anh tức giận khi lão Phú lên mặt với mình, nhưng anh không thể phủ nhận được những câu nói đó của lão, điều này lại khiến anh tức điên lên vì lão nói không đúng lúc, chẳng khác gì đổ dầu vào lửa. Thanh xuân của Thảo đang bị chính chồng lãng phí, Minh khiến nó trôi qua một cách lặng lẽ lặng xẹt, anh nghĩ lại khoảng thời gian bù đầu tóc rối vì công việc nên anh không chú ý tới vợ... có lẽ vì vậy nàng mới yếu lòng sinh tình cảm với một kẻ đáng tuổi cha tuổi chú mình...

Minh găm gù trong cổ họng, lỗi này cũng một phần thuộc về anh... Minh biết nhưng anh sẽ không thừa nhận. Minh chỉ cảm thấy khó chịu khi bị lão Phú qua mặt, Minh cười nhạt, anh không biết một lão già như lão Phú đã làm những điều gì để thuyết phục vợ mình làm tình với lão... mẹ kiếp, đúng là gừng càng già càng cay, lão ta đã thao túng tâm lý vợ mình như thế nào chứ?... Minh nhớ ngày xưa khi tán tỉnh Thảo khó đến mức nào, phải mất đến vài năm anh mới được đụng vào người Thảo, đằng này lão ta... chưa được một năm chứ mấy... Minh phải công nhận lão Phú này quá giỏi vì vợ anh đâu phải người dễ tiếp cận làm quen, mà cô ấy rất bảo thủ trong chuyện tình dục nữa... điều gì đã khiến cô ấy thay đổi chóng mặt đến vậy... hay do cô ấy tò mò cây hàng của lão già Phú? Sau đó... do thiếu thốn quá nên mới thử dâm ra nghiệm... nhu cầu của Thảo cao đến vậy sao?... hay chính bản thân mình cũng không thực sự hiểu vợ? Minh đã quá vô tâm với cô ấy rồi... Minh chống khủy tay vào thành ghế sofa và ôm đầu suy nghĩ, anh cũng không biết Thảo ngày hôm nay đã thay đổi như thế nào, và anh có lẽ cũng chẳng biết đến vụ Thảo và bố đẻ mình thụ tinh với nhau. Thế giới quá khắc nghiệt với Minh rồi, những bí mật không thể nào tiết lộ được.

Trên bàn chiếc điện thoại vẫn đang phát video ông Phú và Thảo làm tình với nhau, tiếng rên mê mê của Thảo vang to trong không gian im lặng. Thảo xấu hổ nàng cau mày với lấy chiếc điện thoại và tắt đi.

-Sướng không? Chơi nhau với lão già có sướng không Thảo? –Minh mắt đỏ lòm nhìn Thảo. Thảo nhú lông mày nhắm mắt, nàng mím chặt môi không dám nói gì.

-Chim lão ta to như vậy nên em mê rồi đúng không? Chán thằng này rồi đúng không? Hay mình ly hôn đi! Em đến sống với lão, còn anh đi lấy vợ mới! được không? Nhà em cũng giàu có mà... em nuôi được lão mà! –Minh cười nụ cười cay đắng nhìn Thảo nói, tâm trạng anh lại thay đổi, không hiểu sao lại day nghiêng vợ đến vậy, mặc dù lúc này đã tha thứ cho nàng.

-Anh... đừng nói nữa... -Thảo phụng phịu, giọng có hơi khàn nhẹ, nàng nhìn chồng với gương mặt mếu dờ khóc dờ, vì Thảo quá đổi xinh đẹp nên khi khóc trông nàng vẫn rất xinh, nhìn nàng lúc này thực khiến người ta tan chảy... Minh biết điều đó nên mỗi lần Thảo mở mắt nhìn anh, anh lại quay mặt đi chỗ khác.

-Nổi nhục này, ai trả cho anh? Hà? Hay anh ném lão xuống tầng một nhé? Hay chặt chim lão đi? Ha ha... ha ha -Minh đứng dậy cười lớn như phát điên, khiến lão Phú tái mặt, lão sợ run cầm cập liếc nhìn Minh, nếu như nó hứng lên ném mình xuống dưới thật thì còn biết đường chạy.

-Em là vợ anh... trước đây mình hứa hẹn với nhau những gì? Em nói yêu anh đến hết đời không thay đổi, tại sao? em lại phản bội anh? Em không còn yêu anh thì mình sống với nhau có nghĩa lý

gì nữa? –Minh cau mày nói nốt trầm nốt cao đay nghiến Thảo. Anh đúng bị điên thật rồi, có lẽ nghe xong lời thú tội của hai người thì anh không nhịn được nữa mà lại lên cơn ghen lồng lộn.

-Anh... nhưng... chẳng phải... anh thích điều đó và bắt em làm mà?... –Thảo nói nhưng mắt nàng vẫn nhắm vì nàng sợ câu nói này của nàng sẽ khiến Minh không giữ được bình tĩnh, nhưng nàng vẫn muốn nhắc lại cho chồng căn bệnh đó... ai là người bắt đầu trước...

-TÔI ĐÃ CHO PHÉP CÁC NGƯỜI ĐỊT NHAU CHƯA? HẢ????????? –Minh gào to vào mặt vợ và cầm thêm một cái cốc ném xuống sàn nhà “XOẢNG!!!!” khiến Thảo rúm người lại, hai tay che mặt khóc nức nở.

-HẢ??? THẢO!!! NÓI ĐI!!! ANH BIẾT ANH CÓ CĂN BỆNH ĐÓ! ANH HIỂU RẤT RÕ BẢN THÂN, KHÔNG CẦN EM PHẢI NÓI! NHƯNG... EM CÓ BIẾT ANH ĐAU LẮM KHÔNG? Ở BÊN PHÒNG ANH NÍN NHỊN ĐỂ CHO EM VÀ LÃO TA CHƠI NHAU XONG ANH MỚI SANG BẮT! ANH NGHĨ CHO EM NHƯ VẬY, EM CÒN ĐỊNH BẮT BÊ ANH LÀ THỂ NÀO? –Minh gào to hét lớn trong nhà, cũng may nhà anh đóng kín cửa rồi, nếu không cả cái chung cư ngủ yên sẽ phải thức dậy hết... Thảo sợ không biết nói thế nào, nàng lại phụng phịu khóc. Nàng tự thấy ghét bản thân khi mọi chuyện lại xảy ra đến mức này, anh Minh chắc hẳn phải đau đớn lắm... càng nghĩ càng thương chồng... Thảo lại càng khóc to.

-Hu hu hu... em sai rồi! em xin lỗi anh... hu hu.... –Thảo đưa hai tay lên lau nước mắt như trẻ con.

-Em khóc cái gì nữa, lúc này nhìn em thỏa mãn lắm mà... sướng lắm mà, anh không ngờ đây Thảo ạ, từ lúc quen em đến giờ anh không ngờ em lại có những giây phút rữ rượi như thế, mấy cái biểu cảm đó không phải của em, anh thấy giống của một đứa con gái dâm dăng thôi! Không phải vợ anh, nếu em mê lắm rồi ấy, thì mình bỏ nhau thôi, ly hôn đi! –Minh dằn vò Thảo bằng những câu nói cay nghiệt, càng thấy Thảo khóc Minh càng muốn bắt nạt nàng cho hả dạ.

-Huhu... Không!!! Huhu.... –Thảo giống như mấy đứa trẻ con khóc nhè, vừa khóc to vừa nức. Bây giờ nàng thực sự không biết làm gì nữa chỉ biết khóc và khóc.

-Không cái gì mà không! Lát nữa anh viết đơn, em chỉ việc ký vào thôi, dù gì chúng ta cũng chưa có con... -Nói xong câu này Minh cũng tự cảm thấy đau lòng, như vừa dùng dao để tự đâm mình vậy, nhưng lỡ nói ra rồi anh vẫn cố gắng tức giận trong cơn đau xé lòng, chứ thực ra anh thương vợ lắm.

-Hu hu!!! KHÔNG! Hu hu!!! Sao... anh... cứ... đòi... ly dị... thế... anh... không còn yêu em nữa à?... hu hu... hu! Hu! –Thảo nhìn Minh với đôi mắt ướt nhòe, khóe mắt nàng đỏ hết lên, tuy khóc rất nhiều nhưng mắt Thảo không hề sưng, trông cứ như thiên thần đang rơi lệ vậy.

-Yêu? Nhưng cô có yêu tôi đâu? Cô xem tôi chứng kiến cách cô và lão ta làm tình từ đầu đến cuối, tôi thấy còn tình cảm hơn cả tôi đấy! tôi nghĩ cô yêu lão ta rồi đấy! cái gì mà bí mật... bác không được nói với ai đâu đấy!!! rồi bác thề... thà chết cũng không nói... À!!! kinh nhờ... nghĩ thằng này ngủ nên lén lút hả... sướng nhờ... phê không? Huh! Rồi cái gì mà, gặp bác suy nghĩ tích cực hơn, mang chuyện con cái gia đình đi kể hết cho người ta, thế anh là cái gì? Em không

coi anh ra gì hay sao? tại sao em không tâm sự với anh Thảo? À anh quên do anh! Tất cả là do anh đã lạnh lùng với em khiến em thiếu thốn... nên em mới tìm đến cái lão buổi to này đúng không? Biết chọn đấy! ha ha.... ha... ha... -Minh cười ngặt nghẽo trong đau đớn... tìm anh thất lại nhìn vợ. Thảo lúc này cũng chỉ biết khóc và khóc, khi nghe Minh nói đến việc con cái nàng lại càng buồn hơn.

-Cô không có gì để nói sao? Thôi thì tôi đi viết giấy, lát nữa cô ký, tôi sẽ chuyển đồ ngay trong đêm nay! -Nói xong Minh đi hướng vào phòng. Minh quay đi với những lời nói như dao đâm vào tim Thảo, đây là lần đầu tiên Thảo biết đến nỗi buồn, và cảm nhận được niềm đau trong chuyện tình cảm gia đình. Là lỗi của nàng nên cho dù Minh có nói gì đi nữa nàng cũng lắng nghe và chấp nhận không dám cãi.

-KHÔNG! Huhu... huhu... -Thảo đứng dậy chạy theo ôm Minh từ đằng sau và không cho Minh vào phòng viết giấy.

-Không! Anh không được viết! hu hu hu.... Sống thiếu anh em không sống được... hu hu... em xin lỗi mà... hu hu... -Thảo ôm chặt Minh khóc to. Minh nắm vào tay Thảo cạy ra nhưng Thảo ôm chặt quá, không hiểu sao lúc này vợ anh lấy đâu ra mà nhiều sức đến thế khiến Minh cảm nhận được quyết tâm của vợ mình, có lẽ anh cũng sắp mềm lòng mà cho vợ anh một cơ hội thứ hai vì dù gì anh cũng muốn dọa vợ một chút chứ anh rất yêu vợ mình, chẳng qua muốn cho vợ một bài học nhớ đời.

-Anh ngồi xuống... đây... hu hu... anh không... được... đi... đâu.... Hu hu... -Thảo lôi Minh quay lại ghế sofa, chưa bao giờ trong cuộc đời Thảo phải xuống nước nhiều thế này, tất cả vì tình yêu mà nàng dành cho Minh, và vì gia đình này, vì ước mơ, hoài bão của cả hai, nàng hy sinh lòng tự trọng một chút thì có là gì.

Minh ngồi phịch xuống ghế, Thảo cũng ngồi xuống ôm chặt Minh, nàng khóc nức lên. Minh cau mày lại, anh nhìn qua chỗ lão Phú đang quỳ, thấy máu đầu lão chảy nhiều quá, nhỏ thành giọt xuống dưới sàn nhà.

-Lão Phú đi viện đi, tôi cho lão về, nhưng chuyện này chưa xong đâu, tôi cấm lão nói chuyện này ra với ai! -Minh cau mày nhìn cái dáng khốn khổ khốn nạn của lão Phú.

-Tôi nhớ! tôi đội ơn cậu! tôi chết cũng không nói ra đâu! Tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu cả đời này, tôi xin thề! -Lão Phú dơ tay lên thề với Minh, vì quá sợ hãi nên lão Phú chịu nhục để làm trâu ngựa cho người ta. Sau đó lão đứng dậy ôm mặt mình và đi ra cửa. Lão Phú vội vàng, lão cảm thấy mình rất may mắn khi thoát khỏi chuyện này... Lão đi ra ngoài và nhẹ nhàng đóng cửa nhà Minh lại, cũng may lúc này là buổi đêm nên không có ai cả, lão Phú chạy nhanh xuống phòng bảo vệ nhờ người đưa mình đi viện khâu vết thương với lý do bị ngã cầu thang khi đang sửa điện.... cũng may lúc này chiếc cốc bay trượt nếu không lão cũng không giữ nổi cái mạng già này.

....

Sau khi lão Phú ra khỏi nhà, căn nhà trở nên im lặng, mảnh cốc vỡ vương vãi khắp phòng khách sang trọng nhà Minh Thảo. Hai vợ chồng đang ngồi trên sofa ôm nhau. Tuy đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Minh tức giận đến tột đỉnh nhưng anh vẫn rất yêu vợ mình, trong chuyện này anh cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Thảo được, mà cả hai đều có lỗi, cả hai đã lạc mất nhau từ bao giờ.... Minh là một người đàn ông thực thụ, tính cách mạnh mẽ, thông minh, là một người lịch sự, bao dung độ lượng và có khí chất lãnh đạo vì thế trong những giây phút như thế này, mặc dù cảm xúc lẫn lộn, nhưng Minh lấy lại bình tĩnh rất nhanh và nhìn mọi việc theo nhiều hướng khác nhau. Anh rất hiểu Thảo nên anh đâu thể đánh mất vợ mình dễ dàng thế được, sau chuyện này có lẽ anh sẽ càng có thêm động lực để rời bỏ cái công ty đã gián tiếp làm gia đình anh ra nông nổi này, Minh đã quyết định sẽ dành nhiều thời gian hơn cho vợ và xây dựng gia đình này theo cách riêng của mình.

-Em sợ à? –Minh ôm vợ nói.

-Ừm... -Thảo gật đầu ba bốn cái, chất giọng vừa mới khóc xong thật khiến người khác tan chảy khi nghe.

-Anh xin lỗi vì khoảng thời gian trước kia... đã không hiểu em... anh đã quá ích kỷ... -Hai cánh tay Minh siết lại, Thảo dụi đầu vào khuôn ngực to lớn của Minh, nàng không nói được gì, nếu rồi lại khóc tu tu.

-Thôi nín đi... anh không giận em nữa... chuyện này lỗi do anh... do anh đã đẩy em đến bác Phú... anh xin lỗi... nín đi... chụt! –Minh an ủi Thảo và thơm vào mái tóc nàng một cái. Tự dưng từ người không có lỗi thành người phải xin lỗi. Thực ra... trong tình yêu, hay tình cảm gia đình cái tôi cá nhân không quan trọng, lời xin lỗi cũng vậy, khi bạn xin lỗi không có nghĩa là bạn sai mà vì bạn rất trân trọng và thương yêu người đó...

-Hu hu hu... em xin lỗi... hu hu hu... -Càng được dỗ Thảo càng khóc.

-Nín đi mà... anh bảo không giận nữa mà...

-Sao lúc này... anh định tự tử... hu hu hu... sao anh lại làm thế... hu hu... -Thảo khóc nức lên, hóa ra nàng khóc vì nàng sợ chồng sẽ tự tử thật, trong một giây phút ngắn ngủi đó nàng đã rất sợ hãi khi nhìn thấy chồng đứng trên ban công và hình ảnh đó đã ám ảnh nàng suốt từ này đến giờ.

-À! giời ạ! Anh dọa em thôi... anh làm gì có gan đó! Ha ha! –Minh cười, hóa ra vợ vẫn rất yêu mình... có lẽ những phản ứng khi làm tình với lão Phú chỉ là phản ứng thăng hoa quá mà thôi... Minh gật gù ngợ ra. Nghĩ đến lúc đó anh lại hứng lên ngay được khi tâm trạng đã ổn định hơn.

-Anh... phải hứa... từ sau dù có chuyện gì... cũng không được làm thế nữa... không được dọa em... và không được tự làm đau mình... anh hứa đi... thì em mới nín... -Thảo vừa nói vừa mếu.

-Anh hứa! anh hứa!!! ha ha! cái đồ đáng yêu này! –Minh ngửa đầu ra sofa cười.

-À nhưng mà anh hỏi thật... ngày trước... thời chưa quen bác Phú đó... em thực sự có nhiều ham muốn vậy ư? –Minh mỉm cười hỏi vợ, anh muốn chính vợ mình thừa nhận điều đó.

-Thực ra... em... nhin được... nhưng... em là con gái, nhiều lúc cũng muốn có cảm giác được tình cảm với chồng... nhưng... -Thảo mím môi xấu hổ.

-Sau đó quen lão Phú thế nào mà lại...?

-Em cũng không nhớ nữa, có lẽ tình cờ em nói chuyện với bác ấy, thấy bác ấy thật thà dễ gần...

-Vì vậy em có sự đồng cảm đúng không... thế bác ấy có gạ gẫm gì em không?

-Không... em cũng không biết từ lúc nào, nhưng... em nhớ bác ấy có bảo mấy chục năm rồi... không được động vào người phụ nữ... nên... -Thảo ấp úng, lúc này nàng biết mình không thể giấu chuyện với bác Phú được nữa nên nàng sẽ cố gắng kể cho chồng theo trí nhớ của mình.

-Nên em cho bác ấy thử đúng không?

-Không hẳn... thực ra em cũng có một chút đồng cảm, lúc ấy... em cũng cô đơn nữa... con người ai cũng có nhu cầu nên em biết nó khó chịu thế nào... -Thảo tâm sự, những câu chuyện này cũng khiến Thảo hồi hộp khó tả khi kể với chồng.

-À!! cái đợt em chăm sóc bác ấy trên viện đó hả, thấy chim bác ấy to nên cũng tò mò đúng không? He he... -Minh bắt đầu thở mạnh, gương mặt trở nên biến thái hơn.

-Nhưng... lúc đó không làm gì...-Thảo xấu hổ nói.

-Thế... mọi chuyện bắt đầu từ lúc nào? Anh muốn biết!

-Em... cũng không rõ nữa... nhưng... mấy lần em giúp bác ấy đi vệ sinh... bác ấy nhìn em rồi... cứng lên... sau đó...

-Sau đó sao nữa... em cứ nói đi... -Minh chăm chú lắng nghe, chim anh cứng lên rất to rồi, hóa ra lão già này cũng có sạn với vợ mình, nhưng cũng không trách được khi cô ấy quá đẹp như vậy, ai mà không siêu lòng chứ kể cả là mấy lão già hay ra vẻ thanh cao đứng đắn như lão Phú.

-Sau đó... bác ấy không đi tiểu được nên em phải dùng tay để... giúp bác ấy xuất ra...

-Thật sao? thế nào nữa? -Minh vừa nói vừa cầm bàn tay vợ xoa xoa vuốt vuốt, cảm nhận nếu bàn tay mềm mịn này vuốt cho lão Phú, lão sẽ sướng thế nào...

-Nhưng... anh không được giận em đâu đấy... -Thảo bặm môi lại nhìn Minh với ánh mắt ngán lệt.

-Anh không giận, anh thề!

-Hmm... rồi về sau em cho bác ấy sờ ngực... để giúp bác ấy ra nhanh hơn... -Thảo nói xong thì Minh núng phát điên, anh thò tay vào trong chiếc áo hai dây của Thảo và bóp ngực nàng.

-Hóa ra bác Phú hồi đó đã được bóp ngực em rồi sao? -Vừa bóp Minh vừa tưởng tượng lão Phú bóp thế nào, rồi Minh gẩy đầu ti Thảo, khiến nàng co rúm người lại vì buồn.

-Xong như thế nào nữa... em kể đi... -Minh vừa bóp ngực Thảo vừa đề vợ xuống sofa, điều đó đã chứng minh ngày trước vợ anh đã thiếu thốn đến mức nào, khi nhu cầu phát dục, còn người không thể nào mà cưỡng lại được nhục dục, đó cũng là lẽ đương nhiên, cuối cùng vẫn là lỗi của Minh khi đã lạnh nhạt với vợ quá lâu.

-Xong... bác ấy... đòi sờ bên dưới... -Thảo nói những lời này cũng khiến nàng hưng phấn và chảy nước. Minh nghe xong anh thở phì phò cạnh mặt vợ và đưa tay xuống miết mu bướm Thảo.

-Bác Phú sờ thế này à? -Minh thở mạnh nói, mềm quá, lão Phú già sừng thật, được sờ vào bướm vợ mình chắc xuất luôn không chừng.

-Không... bác ấy... vụng về lắm... -Thảo nói rồi đưa hai tay lên ôm chồng, hai vợ chồng khẩu đàm bỗng hưng phấn không tả.

-Nhưng... cái thứ kia đút vào... em có sướng không? -Minh vừa nói vừa tụt quần mình ra và thò tay vào trong váy Thảo kéo quần lót của vợ xuống.

-Đau lắm... -Thảo đỏ ửng mặt, nàng nhấc mông lên để chồng kéo quần lót xuống, cơ thể nàng nhanh chóng hưng phấn.

-Nhưng sướng đúng không? -Minh vừa khẩu đàm vừa trèo vào giữa hai chân vợ... Thảo lúc này cũng đã dẹt to chân thành hình chữ M và chờ đợi.

Thảo nhìn vào mắt Minh rồi nhắm mắt lại gật đầu, sau đó đưa tay xuống nắm vào chim chồng chủ động chích vào miệng âm đạo, Minh như phát điên khi thấy biểu cảm đó của vợ chim anh cứng cứng đơ trong quần. Mặc dù Thảo cảm thấy hơi hẫng khi chim Minh nhỏ quá, vì nàng đã quen cầm chim to rồi, nhưng lúc này nàng mà có thái độ gì đó thì toi luôn chứ đừng đùa. Minh cúi xuống hôn đôi môi xinh đẹp của vợ, anh hất mông ót một cái chui nút cán vào trong bướm Thảo.

-A! –Thảo rên lên, nàng ôm chặt chồng và siết âm đạo lại.

-Ôi sướng quá... nhưng... lúc em làm tình với bác Phú em sướng lắm đúng không? Đừng gật đầu... trả lời anh đi! –Minh vừa nhấp nhẹ nhàng vừa nói, mặc dù vợ vừa làm tình với lão Phú nhưng Minh thấy âm đạo vợ vẫn khít lắm, thật là sướng... Minh cảm thấy vui khi âm đạo vợ vẫn còn khít so với con chim bé nhỏ này. Cho dù tự ti vì chim mình nhỏ hơn rất nhiều so với chim lão Phú, nhưng lúc này Minh nứng lắm rồi, anh phải đè vợ ra chơi cho thỏa mãn dục vọng.

-Vâng... -Thảo ôm Minh, nàng quặp hai chân vào hông chồng như muốn chồng đút sâu hơn nữa nhưng có lẽ là không được, nàng vẫn cố gắng há miệng rên rỉ nhẹ nhàng. Minh nhấp được vài cái thì sướng muốn xuất đến nơi rồi, cảm giác âm đạo vợ như một cái hang nhầy nhụa khít dịt, nó như muốn nuốt chửng chim anh vào bên trong vậy. Một phần bướm Thảo ẩm và ướt đến vậy cũng do trong đó còn rất nhiều nước nhờn do vừa làm tình với lão Phú.

-Chim bác Phú to thế chắc em phải sướng lắm nhỉ? Hờ hờ... -Minh vừa nhấp vừa thở đứt quãng, anh khầu dâm và tưởng tượng lão Phú sướng thế nào khi đút vào trong này... thực sự quá ẩm và khít... lão già chết tiệt!!! Aww!!!

-Có... sướng lắm... A!!!! –Thảo nhắm mắt rên. Minh thấy vợ sướng anh cũng phải thể hiện một chút kỹ năng của mình, anh gồng người đóng mạnh vào âm đạo vợ. Nhưng chỉ được một lúc rồi dừng lại.

-Của bác Phú có sướng hơn anh không? –Minh nằm xuống ôm vợ để nghỉ. Thảo không nói gì, nàng chỉ thở và ôm chồng. Sau đó Thảo rút chân lại và ngồi dậy, con chim bé của Minh tuột ra khỏi bướm vợ. Thảo đẩy Minh nằm xuống sofa... Minh bất ngờ, tim anh đập nhanh vì hồi hộp và sướng. Sau đó Thảo trèo lên người Minh cầm chim chồng và đút vào bướm.

Minh nở mũi ra nhìn Thảo, trông vợ anh lúc này rất xinh đẹp, gương mặt ửng hồng, Thảo ngồi xuống hạ bộ chồng và bắt đầu lắc hông khiến Minh sướng điên người.

-Sướng quá... -Minh ôm chặt bộ mông to của vợ và gồng cơ mặt lên vì sướng. Thấy chồng sướng, Thảo càng lúc càng di nhanh hơn.

-Ừm... ừm... ừm... ừm... -Hai tay Thảo chống vào ngực Minh. Nàng cảm thấy mình phải bù đắp cho chồng những thứ mà nàng chưa từng chiều anh ấy trước kia... Thời điểm này không thể trẻ con mà bảo thủ được nữa... Nàng lúc này đã phải thừa nhận tình dục là một thứ thăng hoa nhất trong cuộc sống... Nàng ngợ ra mình không thể thiếu nó được.

-Ôi... Thảo!!! em làm anh sướng quá!!! Sao trước kia em không chủ động làm chuyện này đi!!! Ôi!!! Sướng quá!!! –Chân Minh run, vợ càng di nhanh anh càng không chịu nổi. Tầm một phút sau Minh nắm hai tay Thảo rồi ngồi dậy ôm vợ, mặt anh gồng lên đỏ ửng, anh tóm chặt hai mông vợ và xuất tinh. Minh hơi xấu hổ vì cuộc làm tình diễn ra nhanh quá, anh bị yếu sinh lý nên xuất tinh rất sớm, một phần cũng vì quá hưng phấn khi nghe chuyện của vợ với lão Phú.

-A... anh xuất nhiều quá... -Thảo thấy bất ngờ khi hôm nay chồng mình xuất khá nhiều, phải chăng do câu chuyện lúc nãy đã khiến anh ấy phấn khích đến vậy. Minh và Thảo ôm nhau giống

y hết lúc này Thảo ngồi với lão Phú, nhưng lúc này nhìn hai người rất xứng đôi vừa lứa chứ không lệch như lão già đó.

Quá hài lòng... Minh phấn khích khi nghe vợ khen hôm nay xuất nhiều... Minh ôm chặt vợ và hai vợ chồng hôn nhau đắm đuối... mọi thứ đã ổn thỏa hơn, có lẽ từ nay trở về sau cuộc sống tình dục của Thảo và Minh đã bước sang một trang khác.

Năm phút sau, hai vợ chồng vẫn hôn và cuốn lưỡi với nhau.... Lúc này chim Minh đã nhỏ xuống nằm trong âm đạo nhầy nhụa nước nhờn của Thảo, tinh trùng của anh chảy ra khỏi bướm vợ chảy xuống hai hõm đùi và nhỏ giọt xuống sofa.

-Chụt... anh... nhưng... còn bác Phú.. –Thảo bỗng nhớ ra bác Phú, nàng mím môi hỏi vì sợ Minh sẽ ghen khi mình quan tâm đến bác ấy.

-Kệ bác ấy... bác ấy sẽ tự lo được, đây sẽ là bài học của bác ấy, được chứ! phải trừng phạt một chút người ta mới không khinh thường anh... em hiểu chứ? –Minh nghiêm túc nói với Thảo.

-Vâng... em hiểu... -Thảo ngoan ngoãn trả lời. Hai vợ chồng lại cuốn lưỡi với nhau, sau đó Minh bế Thảo vào trong phòng ngủ... đã từ rất lâu rồi cả hai mới thấy yên lòng và hạnh phúc thế này. Vì vậy tình dục là một thứ rất quan trọng trong đời sống hôn nhân gia đình... Nó sẽ rất thăng hoa nếu như ta tìm được điểm chung với nhau, đó là cuộc sống mà ai cũng hằng mong ước.

....

-Cạch! –Ông Vũ chống đầu đưa xuống bàn và gấp thức ăn, một thói quen khó bỏ.

-Dạo này ông làm sao vậy? thất thần như người mất hồn thế? –Bà Hiền cau mày nhìn ông Vũ.

-Không có gì! Chuyện công việc thôi! –Ông Vũ nói trống không, chắc hẳn ông cũng chán bà vợ suốt ngày chùa chiền như bà Hiền rồi. Ông Vũ ăn nốt miếng thịt bò bít tết của mình và đứng dậy. Ông đi ra cánh cửa lớn và nhìn ra ngoài sân, ông trầm một điếu thuốc xì gà trầm ngâm đi dạo trong chiếc sân rộng lớn nhà mình.

Từ hôm đó đến giờ cũng phải một thời gian rồi, ông nhắn tin hay gọi điện cho Thảo đều không thấy có hồi âm, ông cũng đã hỏi dò thằng Minh về vợ nó và biết Thảo vẫn sinh hoạt bình thường chứ không có chuyện gì, chẳng lẽ con bé lại tức mình đến thế sao... Phận là bố chồng nên ông Vũ cũng không có nhiều cơ hội để giải thích với con dâu. Ông hiểu tính Thảo, ông biết con bé là một đứa ngoan ngoãn dễ bảo, dễ nghe lời, hiền lành... nhưng có sao khi tức giận lại khủng khiếp cỡ này... Ông Vũ rút một hơi thuốc dài, mùi xì gà đất tiền thơm nức mũi, ông hút được một nửa rồi vứt ra ngoài cánh cổng... Có lẽ ông đã quá khinh thường con dâu mình rồi... nghĩ lại thì con bé cũng có một xuất thân rất khủng chẳng kém cạnh gì gia đình ông, nên thế dù cho con bé có một môi trường giáo dục rất tốt nhưng lúc thế này con bé tỏ ra rất bướng bỉnh... Haizz... ông Vũ thở dài, động đến lòng tự trọng của những tiểu thư nhà gia giáo thì quả thực là một điều không nên rồi.

Có lẽ, ông sẽ phải đến nhà Thảo một chuyến để giải quyết vấn đề này... ông bước vào bóng cây và sờ xuống cây hàng của mình nắm vài cái, càng nắm ông càng thấy nhớ con dâu mình... gương mặt xinh đẹp cùng với đức tính ngoan hiền rất dễ khiến người khác tương tư... nụ cười của con bé như hút hồn mọi đàn ông trên thế giới này vậy, còn chưa kể đến cơ thể trắng mịn không một vết muỗi đốt, bộ ngực to tròn, mu bướm mềm mại, âm đạo khít dẹt... và đôi môi đỏ đó... chưa bao giờ ông Vũ cảm thấy dương vật mình được nâng niu đến thế khi đút vào trong miệng con bé... Cả cuộc đời sa đọa của ông Vũ chưa bao giờ ông gặp người con gái nào khiến mình phải mê mẩn và tương tư đến vậy. Thảo là một cực phẩm của sự hoàn mỹ, là một mỹ nữ đẹp không góc chết, ông Vũ không bao giờ quên được những khoảnh khắc ấy, những cảm xúc mà chỉ có Thảo mới đem lại cho ông, ông chưa bao giờ làm tình với ai mà có cái âm đạo khít đến thế, bộ ngực to tròn của con bé thì đẹp hơn tranh vẽ, vừa mềm mịn vừa săn chắc... mùi thơm cơ thể, hơi ấm, hơi thở và tiếng rên của con bé... tất cả đều khiến ông mê mẩn đến phát điên... Ông Vũ thở mạnh nhắm mắt ngẩng đầu lên những tán cây rộng, có lẽ ông vừa nghĩ ra một lý do để sang đó.

.... Một tiếng sau....

-Cộc! cộc! cộc! –Ông Vũ gõ tay vào cánh cửa nhà Thảo. Lúc này là 14h25 chiều, Ông Vũ hồi hộp khi đến gặp con dâu, ông còn quên luôn bấm chuông mà khách sáo gõ cửa một cách cẩn trọng.

-Cạch! –cánh cửa khẽ mở ra, một đôi mắt to tròn nhìn qua khe cửa, Thảo nhìn ông Vũ nhưng nàng không nói gì.

-Con! Bố... à thằng Minh có nhà không con? –Ông Vũ mặc dù đã chuẩn bị trước nhưng khi gặp Thảo ông vẫn bị mất bình tĩnh.

-Dạ... anh Minh đi làm rồi ạ... có việc gì không bố? –Thảo vẫn đứng nép trong cửa với cái khóa xích trước mặt.

-À thì... bố sang có chuyện muốn nói với nó... về việc nó sẽ vào ngân hàng làm... con có thể mở cửa cho bố được không? –Ông Vũ cười nhạt, ông cảm thấy chưa bao giờ mình mất lòng tự trọng đến mức này, con dâu ông bình thường sẽ rất lễ phép vội vàng mời ông vào nhà nhưng hôm nay con bé còn hỏi mình đến có việc gì, chả lẽ lại để bụng đến vậy sao.

-Vâng... -Thảo lí nhí nói nhỏ và đóng cửa lại mở khóa xích và mời bố Vũ vào nhà, gương mặt nàng lúng túng xấu hổ, nàng không nghĩ bố Vũ đến đây vì lý do công việc của anh Minh, nếu cần ông có thể gọi con trai mình lên ngân hàng mà... Nhưng vì lịch sự nàng vẫn mời bố chồng vào nhà, nhưng lúc này nàng đã đề phòng hơn và để cửa mở. Ông Vũ chấp tay sau đít hít một hơi lấy bình tĩnh, ông bước vào nhà, trước mặt ông là toàn bộ cơ thể, dáng người nóng bỏng của Thảo khiến ông càng hồi hộp, lúc này con bé đang mặc một chiếc quần jean dài đến mắt cá chân, bên trên mặc một chiếc áo phông trắng ôm sát vào cơ thể, như thể con bé vừa đi đâu về vậy. Ông Vũ đi theo Thảo vào trong nhà, ông nuốt nước bọt và không ngừng nhìn vào bộ mông to của con bé đang đánh qua đánh lại trước mặt...

-Minh mấy giờ về con? -Ông Vũ ngồi xuống sofa cười nói, chưa bao giờ ông thấy khách sáo như bây giờ, ông cảm thấy rất ngại khi con dâu ông lạnh lùng khách sáo quá.

-Dạ... anh ấy một lúc nữa ạ... -Thảo mím môi nhìn đồng hồ và rót nước cho bố Vũ. Ông Vũ nhìn chằm chằm vào đường cong của Thảo đang ẩn sau chiếc quần jean bó sát. Đến lượt ông Vũ nhìn đồng hồ và biết thừa thằng Minh phải vài tiếng nữa mới về, có lẽ con bé đang đề phòng mình đây... nghĩ vậy ông Vũ cảm thấy có chút không thoải mái.

-E hèm!! Thực ra bố... -Ông Vũ ho một tiếng lấy can đảm. Ông đã từng đứng phát biểu trước hàng nghìn người mà không vấp chút nào nhưng hôm nay ngồi đối diện con dâu sao ông khó nói thế chứ.

-Bố có nhắn tin cho con... cũng gọi điện rất nhiều... sao con... không trả lời bố... -Ông Vũ cười nhạt.

-Bố... có ăn hoa quả không ạ? -Thảo nói sang chủ đề khác và không dám nhìn vào mặt bố chồng.

-Bố không! Hôm nay... bố sang đây cũng chỉ muốn giải thích với con... chuyện lần trước... không biết tâm trạng con lúc này thế nào? -Ông Vũ thận trọng.

-Bố ăn táo nha, con đi gọt ạ... -Thảo vẫn đánh trống lảng sang chuyện khác.

-Thảo!!! con có thể tôn trọng bố một chút được không? –Ông Vũ cau mày. Thảo cũng cau mày và ngồi im ở sofa.

-Thảo!! con hãy cho bố cơ hội giải thích! –Ông Vũ làm mặt khổ.

-Hmm... mọi chuyện đều rất rõ ràng, có gì để giải thích đâu ạ... -Thảo nhìn thẳng vào mắt bố chồng, ánh mắt nàng sắc lẹm, tức giận.

-Không phải như con nghĩ đâu... lúc đó... cái Linh... với bố chỉ là một phút không kiềm chế được... do bố... say rượu quá... bố xin lỗi... -Ông Vũ lấp bắp, ông nghĩ ra một lý do không thuyết phục một chút nào khiến Thảo cau mày lại.

-Bố say sao? buổi sáng bố đã say rượu? rồi vào nhầm phòng con? Trong khi con đang tham dự cuộc thi của bố? Chính bố mới là người không tôn trọng con... –Thảo cau mày và nói với giọng nhỏ nhẹ không gay gắt... nàng không muốn trách nhưng nàng muốn nói để bố chồng hiểu vấn đề... ngày hôm nay có lẽ là thời điểm thích hợp để nàng sẽ chấm dứt chuyện thụ thai với bố chồng.

-Bố... xin lỗi... lỗi của bố... bố xin hứa từ bây giờ...

-Linh là bạn của con... và bố biết hành động của bố đã chia rẽ tình cảm của chúng con trong suốt bao nhiêu năm qua không ạ? –Thảo ngắt lời ông Vũ, nàng nhú mày lại nước mắt rơm rớm.

-Bố... -Ông Vũ không nói được gì, ông cúi mặt xuống và vuốt mái tóc nửa bạc nửa đen của mình ra đằng sau.

-Con không thể giận bố, vì dù gì quan hệ của bố và con là bố chồng con dâu, con không có quyền đó... nên thế từ bây giờ, con nghĩ chúng ta nên quên tất cả chuyện trước kia đi...

-Thảo... còn... chuyện thụ thai... chả lẽ con... -Ông Vũ làm mặt khổ nhìn Thảo.

-Con đã quyết định... sẽ nhận con nuôi ạ... -Thảo nói rồi nhắm mắt lại.

-Không được! còn thằng Minh... nó có đồng ý không? –Ông Vũ hoang mang, ông ngồi thẳng người, ưỡn ngực lên phản đối, dù gì đây cũng là dòng dõi nhà ông nên ông không thể mềm mỏng mà nói chuyện được.

-Anh Minh... có ạ...

-Sao thế được! Cả nhà bố có mỗi thằng Minh là con, bây giờ con lại nói nhận con nuôi thì người ngoài họ sẽ nghĩ gì về gia đình ta? Cả một gia sản kèch xù, sau này con định để cho một người không có dòng máu nhà ta hưởng hay sao? –Ông Vũ đứng dậy nói, trông ông như sắp mất bình tĩnh.

Thảo không nói gì, nàng mím môi lại và nhắm tịt mắt, lúc này nàng mới ngợ ra điều đó, chuyện nhận con nuôi thực ra nàng mới chỉ nghĩ đến thôi, cũng chưa nói gì với Minh. Có lẽ nàng đã hơi vội vã nói điều đó ra rồi, đây là việc không thể nói đùa được... việc bố Vũ có phản ứng như vậy là không sai.

-Gia đình con, cũng có mỗi con là con gái... sau này con định để một người không có dòng máu của cả hai nhà có tên trong di chúc của bọn ta sao? Con suy nghĩ lại đi! Con muốn cả hai nhà bị tuyệt diệt dòng dõi hay sao? –Ông Vũ ngồi phịch xuống sofa hai tay chống xuống đùi, ông vừa nói vừa liếc vào cơ thể con dâu mình. Ông cảm thấy mình thật may mắn khi con bé Thảo lại cho ông một cơ hội “bật” tuyệt vời như thế.

Thấy Thảo không nói gì vì đuối lý rồi, ông Vũ mon men cầm cốc nước sang cạnh Thảo, ông ra vẻ thờ dãi và ngồi xuống.

-Chuyện này... con hãy suy nghĩ lại vì tương lai của cả hai gia đình, ông bà nội, ông bà ngoại sao có thể đưa toàn bộ gia sản, tình thương yêu của mình cho một đứa cháu không có dòng máu của họ được... Con là một cô gái thông minh, con nên suy nghĩ thật kỹ... còn về việc kia... con hãy coi như ta không tốt, ta sở Khanh cũng được... con hãy bỏ qua chuyện đó sang một bên và nghĩ cho tương lai của gia đình ta được không? Thảo! Mong con hãy giúp đỡ chúng ta, cũng như giúp đỡ chính mình và gia đình nhỏ này... con nhé! –Ông Vũ dõ giọng điệu ngon ngọt và đưa tay cầm vào tay Thảo vuốt nhẹ, ngồi gần ông ngửi được mùi thơm của con bé khiến chim ông bắt đầu cứng lên.

-Bố... cho con thời gian suy nghĩ ạ... -Thảo rút tay lại và ngồi dịch ra một đoạn.

-Thảo! đây là chuyện hệ trọng... không có thời gian để suy nghĩ đâu... con vẫn giận bố sao? vì chuyện đó mà con sẵn sàng hy sinh cả tương lai của cả hai gia đình? Như vậy là ích kỷ con biết không? Bố đã nói rồi, con cứ coi bố là kẻ thế nào cũng được... nhưng người nói dối của cả hai gia đình không phải là chuyện có thể đùa... đừng vì lý do cá nhân mà con đánh mất đi thiên chức của người phụ nữ... -Ông Vũ vừa nói vừa ngồi dịch sát lại Thảo. Thảo nhú lông mày lại, gương mặt nàng đang tỏ ra không mấy thoải mái... nàng biết bố chồng chỉ muốn làm chuyện đó với mình thôi, nhưng điều ông ấy nói không phải không có lý... đó thực sự là một vấn đề quan trọng cần có những suy nghĩ nghiêm túc và thấu đáo... đứng trước sự lựa chọn, Thảo thực sự thấy khó xử và cần thời gian suy nghĩ lại.

-Thảo! chỉ cần mỗi lần đến ngày rụng trứng... bố với con sẽ gặp nhau... có khó khăn gì bố sẽ giúp con hết khả năng... -Ông Vũ vừa nói vừa nhìn vào bộ ngực to của Thảo trước mặt, lúc nào nó cũng ưỡn ra như mời chào ông vậy... ông Vũ liếm bờ môi khô của mình cười thầm đắc ý... để thuyết phục Thảo ông đã lấy ra một lý do hết sức thích hợp khiến con bé có muốn cũng không từ chối được, đúng là một lão già biết chớp thời cơ tốt.

-Nếu con không nói gì tức là đồng ý! Khà khà!! Nào... Khà khà! –Ông Vũ dang đôi tay béo của mình choàng qua vai Thảo, thấy vậy Thảo lùi ngược lại và gạt tay ông Vũ ra. Ông Vũ cảm thấy mình đã quá vội vàng, ông ngồi im chỗ đó và cầm cốc nước uống một ngụm chữa quê... Ông phải thừa nhận Thảo là một cô bé rất khó chinh phục về mọi mặt, cứ nghĩ con bé hiền lành ngoan ngoãn, nhưng ai ngờ lại giận lâu như vậy, lúc này ông Vũ mới biết Thảo là một cô gái rất rõ ràng về mối quan hệ, nếu như được Thảo ưng thuận con bé sẽ chiều hết mọi thứ, nhưng đối phương làm gì có lỗi thì phải nói làm hòa khó hơn lên trời. Đây cũng chính là lý do Linh bạn thân Thảo không liên lạc với nàng trong thời điểm này vì Linh hiểu rõ tính của Thảo, phải một thời gian dài sau may ra Thảo mới nguôi ngoai được... Xinh mà giận dai vô cùng.

Nhưng ông Vũ không tin, con bé sẽ cưỡng lại được cây hàng của mình, một thời gian rồi con bé chắc chắn cũng sẽ nhớ nó lắm... Nghĩ đến điều đó đã khiến ông Vũ tràn đầy tự tin, ông tiếp tục ngồi dịch đến chỗ Thảo và gồng lên cầm tay nàng đặt vào dương vật mình, còn một tay ông rất nhanh vòng qua người Thảo kẹp con bé lại và bóp một bên ngực.

-A! bố làm gì vậy? thả con ra!!! –Ông Vũ gồng lên kẹp Thảo lại, tay ông vẫn ấn tay Thảo xuống dương vật mình.

-Thảo! thôi mà... con xem gặp con nó cứng lắm rồi... -Ông Vũ vừa dí tay Thảo xuống vừa bóp ngực Thảo bên ngoài chiếc áo phông.

-Bố! không! Cửa đang mở!!! ai nhìn thấy thì sao ạ... -Thảo cưỡng lại nhưng không ăn thua vì ông Vũ khỏe quá, chẳng hiểu sao lúc này nàng lại không muốn bố chồng động vào người một chút nào, có khả năng vẫn vì vụ ông ấy làm tình với người bạn thân nhất của nàng, điều đó khiến nàng thấy kinh tởm.

Ông Vũ giật mình quay lưng lại thì cánh cửa vẫn đang mở, mặc dù phòng khách nhà Minh Thảo rất rộng sẽ chẳng ai nghe thấy gì bên ngoài nhưng dù gì cẩn thận vẫn hơn, ông Vũ liền bỏ Thảo ra đứng dậy khệ nệ bước nhanh ra ngoài và vội vàng đóng lại cửa. Sau đó ông quay lại vẫn thấy Thảo đang ngồi ở sofa, ông chắc chắn con bé cũng muốn rồi mà còn cưỡng, nếu không đã chạy về phòng đóng chặt cửa rồi. Ông Vũ cười thầm trong lòng, hóa ra con dâu mình cũng giống các cô gái còn lại mà thôi, làm sao có thể thoát được cây hàng của mình...

-Khà! Khà! Con... bố đóng cửa rồi! –Ông Vũ cười nói với gương mặt cực kỳ biến thái. Ông lao xuống sofa đè Thảo xuống và bóp ngực nàng.

-Không! Bố! bỏ con ra... -Thảo vùng vằng, nàng không hiểu sao nhân lúc bố Vũ ra đóng cửa nàng lại không chạy về phòng nữa.

-Nhanh thôi con... bố làm nhanh thôi... bố nhớ con lắm rồi... -Ông Vũ trông như đang hiếp dâm Thảo, nằm bên dưới bị bố Vũ đè lên khiến Thảo không trở mình được vì sức nặng của ông.

-Bố!!! đó không phải là chỗ mà một người bố chồng có thể tùy tiện chạm vào... -Thảo cau mày nhìn ông Vũ và gạt tay ông ra khỏi ngực mình nhưng ông khỏe quá, tay đánh nàng cầu mạnh bàn tay ông Vũ khiến tay ông rớm máu, ông Vũ hơi đau khi cảm nhận được sự quyết đoán của con dâu, điều này làm ông có phần hơi tức giận vì ông đã tự tin thái quá vào bản thân mà không thể đoán được tâm trạng con dâu mình lúc này.

-Thì cái dưới này cũng đâu phải chỗ con dâu có thể chạm vào... hờ hờ... -Ông Vũ cười sỗ Khanh khi ông đang cố ép tay Thảo sờ chim mình.

-Không! Là bố ép con! Bố bỏ con ra... bố!!! đến lúc đó... con sẽ cho bố mà... -Thảo dấy dựa nhưng ông Vũ không nghe, ông càng đè Thảo xuống sofa, lúc này ông đã hứng tình lắm rồi.

-Thảo à, bố biết con cũng muốn mà... nào thả lỏng cơ thể để bố làm con sướng... -Ông Vũ lộ rõ bản chất, lúc này ông như muốn hiếp dâm con dâu mình, cả hai bố con vật lộn trên ghế, Thảo vì yếu hơn nên không thể cưỡng lại được.

-Không! Bố bỏ con ra!!! Con hét lên đó!!! -Thảo khó chịu, nàng gần như hết sức rồi, đầu tóc nàng bù xù gương mặt đỏ ửng và thở dốc vì mệt. Điều này càng khiến ông Vũ sướng phát điên khi nhìn gương mặt quyến rũ đó của Thảo.

-Thôi nào! con đang muốn tỏ ra điều gì thế? muốn thì nằm im nào! -Ông Vũ gồng chặt hơn, mồ hôi ông chảy ướt hết trán, mái tóc hoa râm nửa bạc nửa đen của ông cũng bù xù xơ xác xuống mặt rồi. Ông Vũ lợi dụng sức nặng của mình đè lên Thảo khiến nàng cảm thấy khó thở.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA bố bỏ con ra!!!!!!!!!!!!!!! -Thảo hét lên thật, nàng thấy càng lúc càng khó chịu khi bố Vũ nói những lời nói vô cùng khiếm nhã, những câu nói không có chút tôn trọng nào đối với con dâu. Cảm giác thực sự rất rất khó chịu. Lần này, ông Vũ đã quá tự tin mà mắc sai lầm.

....

-NÀY! Ai đấy! bỏ con bé ra!!! -Giọng nói thanh thanh của một ông già, nghe không có chút uy lực nào, một bóng người gầy gò nhỏ bé chạy đến và kéo tay ông Vũ ra. Ông Vũ giật mình ngồi bật dậy, hóa ra người kéo tay mình là lão Phú bảo vệ. Ông Vũ cau mày không biết phải nói điều gì nữa, ông chỉ đang thắc mắc sao lão già Phú lại vào được trong này.

-Bác Phú!!! Hu hu hu... -Thấy bác Phú Thảo khóc òa lên.

-Ông... ông... Vũ... ông đang làm cái gì vậy?...

....

Hết chap 73.

Cảm ơn các bác đã đọc truyện và yêu thích chủ đề này!

Em xin trân thành cảm ơn tấm lòng và sự ủng hộ của các bác ạ.

Ngân hàng: BIDV

STK:41110000946419

HO THI NGOC ANH